

Martin Lidegaard (RV):

Man kan nogle gange få den tanke, at vi ikke bor i det samme land, selv om vi er i det samme Folketing, for virkeligheden derude er jo, at selv om det offentlige har ansvaret, og selv om det offentlige heldigvis oftest giver folk den behandling, som folk har krav på, så sker det altså også utrolig tit, alt, alt for tit, at borgerne ikke får den behandling, de har krav på og ret til; at det offentlige fejlvurderer situationen.

Så kan man klage, men det er det offentlige, der igen kan lave fejl – og som laver fejl. I dag er situationen den, at hvis man som borger kommer i den situation, så skal man ud og låne penge – for man har typisk ikke nogen penge, når man er i den situation – og for egen regning hyre advokat og bistand og fagforeningshjælp, hvad man nu kommer af sted med, og hvis man så skulle gå hen og få ret og det er det offentlige, der har taget fejl, så kan man altså starte med at bruge den første sum, man har fået hjem på at klage, til at betale sin advokat med, fordi det offentlige ikke har nogen som helst forpligtelse til at stå til ansvar for det forkerte valg, det offentlige har foretaget.

Derfor må jeg sige, at det for mig, hvis det i hvert fald er borgerens retssikkerhed, man er bekymret for, altså giver god mening at følge nogle af de ideer, der ligger i SF's beslutningsforslag, nemlig at man selvfølgelig kompenserer, hvis vel at mærke borgeren får ret. Hvis borgeren ikke får ret, skal det selvfølgelig ikke kompenseres, for så ville vi få et helt uoverskueligt klagesystem.

Det er jo at lukke øjnene for virkeligheden, hvis man siger, at der ikke kan være interesse modsætninger mellem borgeren og systemet, for det er der.

Derfor vil jeg gerne takke SF for at have fremsat det her beslutningsforslag. Det ligger i tråd med diskussioner, vi har haft af mange omgange, og jeg føler, at der har været en god forståelse mellem SF og Enhedslisten og De Radikale undervejs, har jeg hørt, også om det her spørgsmål om, at vi selvfølgelig bør give folk mulighed for at klage på en ordentlig måde, så vi kan få en ordentlig retssikkerhed her i landet.

Så vi går altså positivt ind i behandlingen af forslaget.

Formanden:

Tak til hr. Martin Lidegaard. Så er det fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Jeg er sådan set meget enig med meget af det, som både ministeren, fru Pia Kristensen og ordførerne fra Venstre og De Konservative har sagt om, at det ikke er en ønskelig udvikling, at det skal være nødvendigt at have advokat for at få ret på det sociale område, og at vi ikke skal til at have domstolslignende tilstande. Jeg synes absolut ikke, det er ønskeligt. Jeg synes absolut, det bedste ville være, at folk kunne være sikre på at få en god behandling, og hvis der skete fejl, så ville der blive rettet op på det i ankesystemet. Det ville klart være én fordel.

Jeg synes, at der er mange og store retssikkerhedsproblemer på det sociale område, hvilket vi også har diskuteret tidligere. Jeg synes, at den bedste måde, hvorpå vi kunne gå ind i forhold til det, er en retssikkerhedskommission, hvilket jeg har foreslået, så vi kunne høre mange, der har forstand på området, komme med forskellige bud, og så vi kunne se på, hvad man gør i andre lande. Vi kunne få forskellige løsninger.

Derfor håber jeg også, at vi kan tage SF's forslag med ind i de drøftelser, som vi forhåbentlig får i Retsudvalget om, hvad vi kan gøre, og hvad der er af mulige løsninger. For problemet er jo, at udviklingen i dag går den vej. I dag sker der det, at flere og flere organisationer opruster med bisidder, enten ved at ansætte jurister og socialrådgivere osv. eller ved at uddanne en række af deres frivillige på forskellige kurser, så de kan yde bisidderbistand. Og der sker det, at folk, der ikke er så heldige at være medlem af en organisation, der kan yde dem bisidderbistand, så prøver selv at få noget juridisk bistand eller socialrådgiverfaglig bistand.

KI. 14.40

Der er ingen tvivl om, at der er langt større sandsynlighed for, at man får sin ret, hvis man har noget sagkyndig bistand til at bistå sig, end hvis man ikke har det. Mange føler sig så utrygge, når de skal op på socialkontoret, at de føler det som en ekstra sikkerhed at have en bisidder med, også selv om det måske er en, der ikke har nogen faglig baggrund for at være med. Men det er trygt bare at have en person med, som man kan snakke tingene igennem med bagefter. Det tror jeg er vigtigt at forholde sig realistisk til i stedet for at lukke øjnene og sige, at her er ikke noget problem. Det er utrolig vigtigt, at vi diskuterer, hvad vi gør ved det problem.

En vej at gå kunne også være, at vi adskiller myndighed og vejledning, hvilket vi også har været lidt inde på i diskussionen tidligere i dag,